

[Inger Merete Nordentoft.]

Det er altså en påtrængende opgave, at man får forøget lærerproduktionen. Danmarks Lærerforening siger: det må være statens pligt at drage omsorg for, at de nødvendige lærere uddannes. Ja, det må være statens pligt at sørge for, at de love, man vedtager herinde, kan gennemføres. 1937-loven har ikke kunnet gennemføres på grund af mangel på lokaler og lærere. Det er mit ønske, at læreruddannelsen engang skal kunne samles på statens seminarier. I det øjeblik staten selv havde seminarierne, ville man i en ganske anderledes grad kunne afbalancere behovet med produktionen af lærere. Jeg ved, at der nu er nedsat et udvalg, som skal finde veje til at komme lærermanglen til livs, men jeg vil herfra indtrængende henstille til folketinget, at man følger denne sag med allerstørste opmærksomhed, og jeg vil gerne sige til den højtærede undervisningsminister, at sagen hastér. De skoletimer, man hver eneste dag ødelægger for børnene ved at give dem en ukvalificeret lærer, kan man aldrig nogensinde give dem igen; den tid er uigenkaldelig tabt. Børnene og deres forældre har krav på, at børnene, når de søger skolen, får en forsvarlig undervisning. Alle danske skolefolk ved i dag, at det er ikke tilfældet overalt. Det danske folketing bør også vide, at det ikke er tilfældet, men at der her er en sag, som skal følges med den allerstørste opmærksomhed.

Frode Jakobsen: Når jeg har bedt om ordet under finanslovdebatten, er det som ved en tidligere lejlighed for at slå et slag i dette høje ting for en større interesse for det, der foregår i Europarådet. Der mangler — og det gælder ikke blot for Danmark, men for en række lande — en tilstrækkelig kontakt mellem Europarådet og de forskellige nationale parlamenter. Jeg håber, det må lykkes at afhjælpe dette savn. Europarådet vil ellers komme til at svæve i luften. Men det er ikke bare en formel kontakt, et maskineri, der mangler. Europabevægelsen har ikke mange modstandere, i denne sal forhåbentlig ikke andre end kommunisterne, men ligegyldighed og vantro er en mur, som Europabevægelsen løber sit hoved imod. De, der kritiserer Europarådet, de, der siger, at det jo alligevel ingenting har lavet, glemmer to ting: for det første, at Europarådet kun er rådgi-

vende; det kan ikke selv føre tingene ud i livet, det er overladt til regeringerne. Europarådet kan kun give råd. Men to af de vigtigste begivenheder i Europa efter krigen er fremsættelsen af Schumanplanen og planen om en Europahær; begge dele er Europarådets råd til regeringerne. Ingen af disse to planer, der vil omforme Europas ansigt, ville nogensinde have set dagens lys, hvis vi ikke havde haft et Europaråd.

Det andet, som man glemmer, er, at Europarådet blev oprettet for kun godt tre år siden. Det er derfor ikke mærkeligt, at det for størstedelen ikke er færdige resultater, men planer, man står overfor. Tre år er en meget kort tid i nationernes historie, og sandheden er, at Europas forening går videre, at den går videre hurtigere, end man skulle tro. Der er bare det kedelige minus ved det, at den går videre uden os.

Det er ikke Europa, det gælder om at forene, sådan lyder en indvending som man undertiden støder på; det er et Atlant-samfund, det drejer sig om at skabe. USA, Canada, Commonwealth skal også med. Det er fuldstændig rigtigt, det ville kun være en fordel. Men de folk, der fører sådan tale, er i reglen dem, der ingenting vil. Det er desværre så almindeligt i politik, at når man ingenting vil, men ikke kan lide at sige det, kører man i stedet for frem med en anden og langt større og langt smukkere, men helt virkelighedsfjern tanke. Det er en pænere måde at sige nej på. Ja, hvor meget bedre ville det ikke være, om vi også havde USA med, og hvor fuldstændig har de mennesker ikke ret, som siger, at vore vanskeligheder nok kan afhjælpes ved en sammenslutning af de vesteuropæiske lande, men virkelig afskaffes, det kan de kun ved en sammenslutning også med Amerika. De har fuldstændig ret, det ville være en endnu langt bedre løsning; vi ved bare med sikkerhed, at den ikke lader sig gennemføre. Man ved med sikkerhed, at amerikanerne ikke vil, og man kunne vel heller ikke forlange det, for det ville forudsætte, at amerikanerne måtte møde os på lige fod — hvis det ikke er på lige fod, tror jeg, at vi stadigvæk er et flertal i Europa, der vil have os frabedt nogen sammenslutning —, og det ville forudsætte, at amerikanerne, der hele tiden tilråder os at skabe et stort europæisk marked, selv måtte åbne alle grænser overfor Europa.

Der fandt i efteråret 1951 en meget nyttig